

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—264

Ἰεροκῆρύξ τις παρίστανε ποτε τὴν διαγωγὴν τῶν ἀμαρτωλῶν εἰς τὰς προσφορὰς τοῦ Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν οὕτω: « Ἀγαθὸς τις καὶ πλούσιος ἄνθρωπος εἶχε πενέστατον τινα γείτονα, πρὸς ὃν ἔστειλε τόδε τὸ μήνυμα: Ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ χαρίσω ἓνα ἀγρὸν. Ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος εὐηρεστήθη ἐκ τῆς ἰδέας νὰ κατέχη τὸν ἀγρὸν, ἀλλ' ἦτο παραπολὺ ὑπερήφανος νὰ τὸν λάβῃ ἀμέσως ὡς δῶρον. Ἡ ἐπιθυμία νὰ ἔχῃ κατοικίαν ἰδίαν αὐτῷ κατεχάστην ἐγένετο μείζων, ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνειά του ἦτο μεγάλη. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῆ ἑκείνον ὅστις ἐποίησε τὴν προσφορὰν. Ἀλλὰ παράδοξος ἀπάτη τὸν κατέλαβε, διότι ἐφαντάσθη ὅτι εἶχε χρυσοῦν δακτύλιον. Οὕτω δὲ ἦλθε μετὰ τοῦ δακτυλίου του καὶ εἶπεν εἰς τὸν πλούσιον: ἔλαβον τὸ μήνυμά σας καὶ ἦλθον νὰ σας ἴδω. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀποκτήσω τὸν ἀγρὸν ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ πληρώσω δι' αὐτόν. Θὰ σας δώσω χρυσοῦν δακτύλιόν δι' αὐτόν. — Ἄς ἴδωμεν τὸν χρυσόν σου, εἶπεν ὁ κύριος τοῦ ἀγροῦ. — Ἴδέ τον πάλιν νομίζω ὅτι οὔτε ἀργυρὸς εἶναι. Ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος ἐθεώρει, δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἡ ἀπάτη του ἐφαίνετο διασκεδασθεῖσα καὶ εἶπεν οἶμοι! δὲν εἶναι οὔτε χαλκός, εἶναι μόνον τέφρα. Πόσον πτωχὸς εἶμαι! Ἐπιθυμῶ νὰ κατέχω τὸν ἀγρὸν ἐκείνον ἀλλ' οὐδὲν ἔχω νὰ πληρώσω. Μοὶ δίδετε τὸν ἀγρὸν; — Μάλιστα αὕτη ἦτο ἡ πρώτη ἔμνη προσφορά μου. Τὸν δέχεσθε ὑπὸ τοιοῦτον ὄρον; Μετὰ ταπεινώσεως ἀλλὰ ἔμνη πρὸθυμίας, ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος εἶπε: « Μάλιστα », ἔμνη εὐλογίαι ἐπὶ σοῦ διὰ τὴν ἀγαθότητά σου.

ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ

Ἄρωτῶμεν τὴν φύσιν ἀνὰ πᾶσαν ὄραν, καὶ αὕτη ἀποφαίνεται ἀπᾶς τοῦ αἰῶνος διὰ μιᾶς μόνης λέξεως. (Λαβοαζιέρος)

Ὅποση ἡ ἠθικὴ καὶ πρακτικὴ ὠφέλεια ἡ ἐκπηγάζουσα ἀπὸ τῆς μελέτης τῆς φύσεως; Τίς δύναται νὰ ἀρνηθῆ τοὺς ψυχοφελεῖς καὶ σωτηριοὺς καρποὺς τῆς εὐσεβείας, τῆς πολυμαθείας, τῆς στερεᾶς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀποσκορακίσεως τῆς προλήψεως, τῆς δεισιδαιμονίας, καθὼς καὶ τῆς ἡμιμαθείας, ἀφ' ὧν ἀπορρέει ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ εὐδαιμονία ἡ δυσπραγία παντὸς τοῦ ἀνθρώπινου γένους, τοὺς ὁπίους εἰς πάντα ἐπιδαψιλεύει ἡ ἐπιστήμη; Τίνος ἡ ψυχὴ δὲν συνεταράχθη καὶ δὲν ἤνεσεν ἐκ μυχαιτάτων καρδίας τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Ὑψίστου, ἡ ἄπειρος τοῦ ὁποίου ἀγαθότης καὶ φιλανθρωπία παρήγαγε τὴν ἀνυπολόγιστον ταύτην πληθὺν τῶν μυστηρίων τῆς τελειότητος, τῆς λαμπρότητος καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας, ἀντιμετωπίσαντος τὰς θαυμασίας, ἀπαραμίλλους καὶ μαγευτικὰς καλλονας τῆς φύσεως;

Μόνος ἐκείνος, ὅστις ἐγκύπτει μετὰ στοργῆς εἰς τὴν ἔρευναν καὶ ἀποκάλυψιν τῶν ἀποκρύφων τῆς φύσεως θαυμάτων, δύναται νὰ γνωρίσῃ καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν τελειότητα, τὴν ἀγαθότητα καὶ παντοδυναμίαν τὸ ὕψιστον καὶ ἀτελεύτητον τῆς κτίσεως πνεῦμα, καὶ ἐπομένως ἐπαξίως νὰ ὑμνήσῃ καὶ δοξολογῇ τὸν Δημιουργόν· πᾶς δὲ ἄλλος, ὅστις δῆποτε καὶ ἂν ἦ, δὲν ἔχει, καὶ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὴν στερεάν ἐκείνου πεποίθησιν, τὴν ἐδραϊάν καὶ ἀδυστάλευτον ἐκείνου πίστιν, διότι ἡ γνῶσις αὐτοῦ εἶνε ἀπλή θεωρία, ἀπλή ἀποψις, μὴ ἐστεφανωμένη διὰ τοῦ ἐπισήμου κύρους τῆς πρακτικῆς μελέτης καὶ ἐπιγνώσεως.

Καὶ ὄντως! Ἡ λατρεία, ἡ ἀγάπη, σεβασμὸς πρὸς τὸν Θεόν, ἡ συναίσθησις τέλος τῶν ἱερῶν κα-

σκορπίζων άνθη και διαχέων άρώματα, και τὰ μαγευτικά και άπειρα του οποίου κάλλη έψαλλον δια του παθητικού και γλυκυτάτου αυτών άσματος αι άηδόνες και εξύμνει ή ούσες άπασα.

Ως ουράνιος δέ άγγελος, ως άλλο χειροδευμ, έπέτα από άνθους εις άνθος συνέλεγε μεταξύ αυτών τὰ ωραιότερα, τὰ ζωηρότερα, τὰ ευωδέστερα και επλήρωσεν εν ωραιον κανίστρον, όπερ τή ειχε δωρήσει ο πατήρ της. Τουτο ήτο αληθές φυτοκομείον! Άνη λευκά, πορτοκαλλόχροα και πρασινωπά, έτι δέ ίσχροα, βαθυκύανα και ροδόχροα εύρισκε τις ανυμίζ κείμενα, τὰ δέ τερπνά μύρα των ίσχυμων, των κρίνων ήνωμένα με τὰ άρωματώδη μύρα των ρόδων τής πασχαλιας και άλλων μυριπόων ανθέων!

Αχ! μητέρα μου, ανεφώνει ή Ιουλία, όσάκις έστρεφε το βλέμμα προς το κανίστρον, πόσον εινε ωραία!

ραιοτέρην συλλογήν, να καταστήσω ωραιότερον το κανίστρον μου.

Ενθυμού λοιπόν κόρη μου, ειπε προς την Ιουλιαν ή μητηρ της, την πράξιν σου ταύτην και μη λησμονήης ποτέ, ότι και ο βίος του ανθρώπου ομοιάζει προς μέγαν πολυανθή κήπον, εις τον όποιον όμως αντι άνθων μαραινυμένων και προσκαίρου καλλονής, εινε έσπαρμένα άνθη αμάραντα και αιωνίου ωραιότητος: όταν γεννάται ο άνθρωπος εισέρχεται εις τον κήπον αυτον. Ο Θεός του δίδει την άδειαν να εκλεξή όσα θέλει από τὰ ωραία εκείνα άνθη και ό,τι άλλο επιθυμήσει εις αυτου.

Πόσον ανόητος, Ιουλία μου, πόσον άθλιος και αξιολύπητος ειναί ο άνθρωπος εκεινος αν περιφρονών τὰ ευώδη και τρυφερά άνθη προτιμήση ακάνθας και ξηρά χόρτα; Πόσον δέ απεναντίας φρόνιμος, πόσον επαινε-

Το κανίστρον τής πρώτης Μαΐου.

πόσον ευωδιάζουσι! — Ναι, τέκνον μου! έλεγεν ή μητηρ της. Αλλά κόρη μου την ήρώτησεν, πόσον ωραιότερα θά ήσαν, εάν δέν έμαρξινόνοτο;

Εις την ανάμνησιν ταύτην ή Ιουλία μεθ' ακουδρέκτους οφθαλμούς παρετήρησε το κανίστρον. Αλλά διατί, μητέρα μου, ήρώτησεν, ο Θεός, όστις έχει τόσο μεγάλην δύναμιν, όστις εινε τόσο αγαθός, δέν έποίησε τὰ άνθη αμάραντα; — Διότι κόρη μου, απήντησεν ή μητηρ της, μόνον τον άνθρωπον ήθέλησε να αναδείξη ανώτερον πάντων των δημιουργημάτων του, και δια τουτο μόνον αυτον έστόλισε με ψυχην λογικην χ' άθάνατον. Αλλά δέν μαι λέγεις, διατί επροτίμησας τὰ άνθη ταύτα και δέν έλαβες οποιαδήποτε έτυρον εμπρός σου.

Διότι μητέρα μου απήντησεν, ήθέλησα να έχω ω-

τός εινε, εάν προτιμήση τὰ ποικιλόχροα, τὰ ζωηρά και ευώδη άνθη;

Ο πρώτος κόρη μου, εις τον κόσμον θά ζήση δυστυχής, διότι αι ακάνθαι και τὰ ξηρά χόρτα, τὰ όποια έλαβεν, εινε κακία, και όποια καθιστώσι τον ανθρωπον δυστυχή και μισητον εις τους ανθρώπους και εις αυτον άκόμη τον Θεόν: ο δευτερος δέ εναντίας θά ήνε ευτυχής: επ' αυτου θά ήνε ή χάρις και ή εύλογία του Θεου: θά τιμάται και θά αγαπάται παρά πάντων, και όταν ο Θεός τον καλέση εις τους ουρανούς, θά ζή ευδαιμων μεταξύ των άγιων και των αγγέλων!

Μιμήθητι τον δευτερον, αν θέλεις να καταστής ευτυχής χ' να οδηγή ο Θεός τὰ βήματά σου. I. Γ.

Θά σάς πω μικραίς μου φίλαις τής Λουλους την ιστορία: Μοιάζει σαν τὰ παραμύθια αλλά ειν' αληθινή. Από σάς θά συμβουλευθή, θά διδάξη κάθε μία. Με ποιόν τρόπο τη ζωή σας να περάσετε αυτή. «Όταν εκλείσ' ή Λουκία τὰ μικρά όκτώ χρονάκια. Η μαμά της σ' τής κυρίας Σιμοπούλου τὸ σχολειὸ Εσωτερικὴ τὴ βάζει με τὰ άλλα τὰ παιδάκια. Πολλὰ γράμματα να μάθῃ σ' τὸ μικρὸ της τὸν καιρὸ.

«Από τότε δέκα χρόνια έπεράσαν ένα, ένα. Κι' έμεγάλωσε ή Λουκία πέρασ' όλο τὸ σχολειὸ, Του σπητιὸ καθ' έργασία είχε πλέον μαθημένα. Και μπορούσε τής μαμάς της νάταν στήριγμα καλά. Δέν έπεράσαν δυὸ χρόνια χ' είχε σπήτι ή Λουκία, "Εγεινε καλή μητέρα, μιὰ καλή νοικοκυρά, Τὴν έσέβετο ο κόσμος, τὴν ήγάτ' ή κοινωνία. Και ποτέ γι' αυτή δέν ειπαν λόγι τὸ σόχημα κακά».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΥΛΟΥΣ

«Με χαρά πολὺ μεγάλη τὸ έδεχθη ή Λουκία. Και αμέσως αμα μβήκε άρχισε να μελετᾷ. Τὸ φαή να μαγηρεύη, να κυττᾷ καθ' έργασία. Για να γείνη μιὰ ήμερα μιὰ καλή νοικοκυρά. Σαν τὰ άλλα τὰ κορίτσια ή Λουκία μας δέ μοιάζει. Η άλλο τίποτα δέν ξέρουν παρά τρέλλαις μοναχά, Δέτε την μες την κουζίνα τὸ φαή της πῶς κυττάζει. Με μικρὴ ποδιά σ' τή μέση, με τὰ χέρια της γυμνά.

Αυτή είναι τής Λουκίας ή ωραία ιστορία, Δέν βρωτῶ μικραίς μου φίλαις την καρδιά σας τί ζητᾷ. Μοναχά αυτὸ σάς λέγω μιμηθητε τή Λουκία. Για να έχετε σ' τον κόσμο του Θεου τὰ αγαθά. Με τὰ χρήματα μοναχά δέν μπορεί κανεις να ζήση. Πρέπ' απ' όλα να μαθαίνη εις τὰ χρόνια τὰ μικρά. Έργασθητε, έργασθητε κάθε χρόνος πῶθ θά σβύση. Πίσω πιά δέν θά γυρίση, σαν τὸ σύμφερο περνᾷ.

πάλιν σχήματα. Οὕτω βλέπομεν ὅτι τὰ θηήσκοντα φυτὰ καὶ φύλλα, χρησιμεύουσι πρὸς κατασκευὴν φυτῶν καὶ φύλλων τῶν ἐπερχομένων ἐτῶν.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΦΡΙΚΑΝΟΙ

Ἄλεξανδρος ὁ Μακεδὼν ὁπότεν διέτρεχε τὸν κόσμον κατακτῶν αὐτὸν, ἔφθασε εἰς χώραν τινὰ ἐν Ἀφρικῇ ἐν ἣ ὁ λαὸς, κεχωρισμένος τοῦ λοιποῦ κόσμου ἔζη ἐν καλύθαις, καὶ οὐδὲν ἐγίνωσκε περὶ πολέμου καὶ κατακτητῶν. Ὁ Ἄλεξανδρος ὠδηγήθη ἐνώπιον τοῦ δεσπότη τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ὅστις ἐδέξατο αὐτὸν λίαν φιλοξένως. Ὁ δεσπότης ἔθηκεν ἐνώπιον αὐτοῦ φοίνικας, σῦκα καὶ ἄρτον, ἀλλὰ πάντα ἐκ χρυσοῦ.

«Τρώγετε χρυσοῦν ἐδῶ ;» ἠρώτησεν ὁ Ἄλεξανδρος.

«Τὸν θέτω ἐνώπιόν σας», ἀπήντησεν ὁ δεσπότης, «διότι ἔχετε θρεπτικὴν τροφήν ἐν τῇ ἰδίᾳ σας χώρᾳ καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἤρχεσθε ἐνταῦθα νὰ τὴν ζητήσητε».

«Ὁ χρυσοῦς σου δὲν μὲ ἐδελέασε νὰ ἔλθω ἐνταῦθα», ἀπήντησεν ὁ Ἄλεξανδρος, «ἀλλ' ἦλθον νὰ μάθω τὰ ἔθιμά σας».

«Ἀλήθεια», ἀπήντησεν ὁ ἕτερος, «καθήσαστε λοιπὸν μεθ' ἡμῶν ὅσον θέλετε».

Ἐνθ' ὁμίλου, δύο πολῖται ἦλθον νὰ ζητήσωσι δικαιοσύνην.

Ὁ ἐνάγων εἶπεν—«Ἠγόρασα ἕνα ἀγρὸν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ σκάπτων αὐτὸν εὗρον θησαυρὸν. Ὁ θησαυρὸς δὲν εἶναι ἰδικὸς μου· ἐγὼ ἠγόρασα μόνον τὴν γῆν, καὶ οὐχὶ τοὺς θησαυροὺς τοὺς κεκρυμμένους ἐν αὐτῇ· ἀλλ' ὅμως ἐκεῖνος παρ' οὐ τὸν ἠγόρασα δὲν θέλει νὰ τὸν λάβῃ». Ὁ ἐναγόμενος ἀπήντησεν—«Ἐγὼ καὶ ἐγὼ συνείδησιν ὅσον καὶ ὁ συμπολίτης μου. Ἐπώλησα τὴν γῆν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, ἐπομένως καὶ τὸν θησαυρὸν». Ὁ δικαστὴς ἐπανέλαβε τοὺς λόγους τῶν ὁπῶς ἡ βέβαιος, ὅτι ἠνόησε καλῶς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ μετὰ σέψιν εἶπεν—«Ἐχετε υἱὸν, φίλε ;»—«Ναί»—«Καὶ σὺ θυγατέρα ;»—«Μάλιστα»—«Ὁ υἱὸς σου λοιπὸν ἄς νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα σου, καὶ ὁ θησαυρὸς θέλει δοθῆ εἰς τὸ ζεύγος ὡς προῖξ»—Ὁ Ἄλεξανδρος ἔμεινεν ἐκπληκτός—«Μήπως ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἄδικος», ἠρώτησεν ὁ δεσπότης—«Ἀπεναντίας», ἀπήντησεν ὁ Ἄλεξανδρος, «ἀλλὰ μὲ ἐκπλήττει»—«Πῶς θὰ ἐδικάζετε λοιπὸν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν πατρίδα σας ;»—«Ναί· εἶπα τὴν ἀλήθειαν», ἀπήντησεν ὁ Ἄλεξανδρος, «οἱ δύο ἄνθρωποι θὰ ἐφυλακίζοντο ὁ δὲ θησαυρὸς θὰ ἐλαμβάνετο διὰ τὸν βασιλέα»—«Διὰ τὸν βασιλέα ;» ἠρώτησεν ὁ δεσπότης ἐκπληκτός—«Καὶ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος ἐν τῇ χώρᾳ σας».—«Βεβαίως».—«Βρέχει ἄρα γε, ἐκεῖ ;»—«Βεβαίως».—«Περίεργον» ὑπάρχουσιν ἡμεῖς ποσάγα ζωὰ ἐκεῖ ;»—«Πολλῶν εἰδῶν».—«Τότε» εἶπεν ὁ δεσπότης, «πρέπει χάριν τῶν ἀθῶν ἐκείνων ζῶων ὁ πανάγαθος

Θεὸς νὰ ἀφίη τὸν ἥλιον ν' ἀνατέλλῃ καὶ τὴν βροχὴν νὰ πίπτῃ. Σεῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸ ἀξίζετε».

Ο ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΙΓΓΙΠΟΣ ΤΗΣ ΟΥΑΛΙΑΣ

Ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ τίτλου τοῦ πριγγίπος τῆς Ουαλίας ἐν τῇ βασιλικῇ οἰκογενεῖᾳ τῆς Ἀγγλίας συνέβη κατὰ τὴν βασιλείαν Ἐδουάρδου Α'. Ὁ ἡγεμὼν αὗτος, ὅπως συνδιαλλάξῃ τὴν ἀγάπην τῶν κατοίκων τῆς Ουαλίας, τοὺς ὁποίους ὑπέταξε, μετῆνεγκε τὴν βασιλισσαν αὐτοῦ Ἐλεονόραν, εἰς τὸ φρούριον Κάρναρβον, εἰς τὴν βόρειον Ουαλίαν· ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Ἀπρίλιον 1284. Τούτου γενομένου, ὁ νοῦμων Ἐδουάρδος ἐκάλεσε τοὺς βαρῶνους τῆς Ουαλίας καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῶν ἐὰν ἤθελον νὰ ὑποταχθῶσι εἰς τὸν ἡγεμόνα. Εὐτυχῶς συνήνεσαν καὶ ὀκισθέντες νὰ ὑποταχθῶσιν αὐτῷ, ἐκάλεσε τὸ νήπιον ἐν τινι μεταγενεστέρῳ χάρτῃ Ἐδουάρδον, πριγγίπα τῆς Ουαλίας· μετὰ τὸ εὐόκωνον τοῦτο γεγονός δὲ προσβύτερος υἱὸς καὶ κληρονόμος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ἐτήρησε τὸν τίτλον ἐκείνον.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * * Αἱ δαπάναι αἱ ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας καταβληθείσαι διὰ τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Ἀφγανιστάν ἀνῆλθον εἰς 16, 605,000 λίρας στερλίνας.

* * * Κατὰ συνοπτικὰς παρατηρήσεις γενομένας παρὰ διαφόρους στρατοὺς ἐν καιρῷ εἰρήνης συμβαίνουσι θάνατοι ἐπὶ 1000 στρατιωτῶν ἐν Γαλλίᾳ 14,41· ἐν Ἀγγλίᾳ 9,45· ἐν Αὐστρίᾳ 11,58· ἐν Βελγίῳ 12,18· ἐν Ἰταλίᾳ 10· ἐν Πρωσίᾳ 6,50· ἐν Ρωσίᾳ 18,70· ἐν Ἀμερικῇ 13. Παρ' ἡμῶν ἄχρι τοῦ νῦν ἡ ἀναλογία τῶν θανάτων κεῖται μεταξὺ τῶν 42—46 ἐπὶ 1000 στρατιωτῶν. Κατὰ δὲ τὸν γενομένον ὑπολογισμὸν ἐν τοῖς τελευταίαις πολέμοις ἀναλογῶσι πρὸς 1000 στρατ. 1—3 ἰατροί. Παρ' ἡμῶν ἐπὶ δυνάμει 80 χιλ. στρατοῦ ὑπάρχουσιν 134 ἰατροὶ διαφόρων βαθμῶν καὶ 181 ἐπίκουροι, ἧτοι σχεδὸν 4 ἰατροὶ ἐπὶ 1000 στρατιωτῶν.

* * * Ἀνεκαλύφθη ἐν Σάμφ ἁξιόλογον μωσαϊκὸν, ἔχον ἐπτὰ μὲν πηχῶν πλάτος, πέντε δὲ μῆκος· ἀπαρτίζεται δὲ ἐκ διαφόρων πετραδίων λευκοῦ καὶ μελανοῦ χρώματος, παριστανόντων διάφορα ζῶα.

* * * Ἐκ Κερκυρας μέχρι τῆς 10 Μαρτίου ἐξήχθησαν 51,066 βαρέλια ἐλαιολάδου πρὸς 20 δραχ. ἐκάστου πωληθέντος. Ἀπὸ δὲ τοῦ Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 10 Μαρτ. (ἐ. ἔ.) ἐξήχθησαν 15,136 βαρέλια οἴνου, ἐκάστου δαθέντος πρὸς 20 δραχ.

* * * Πνευματικὰ ὠρολόγια θέλουσι στηθῆ εἰς διάφορα μέρη τοῦ Λονδίνου ἀποφάσει τῆς Βουλῆς. Ἐν Παρισίοις ἤδη λειτουργοῦσι λίαν ἐπιτυχῶς, ἐξασφαλίζεται δὲ διὰ τούτων ὁ αὐτὸς χρόνος, ὅσον καὶ ἐν τὰ ὠρολόγια ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων.

* * * Ἐν Κοῦμ—Καπὺ τῆς Κων/πόλεως ἀρμενία, γυνὴ ἀλείως ἔτεκεν παιδίον τέρας, φέρων δύο πρόσωπα. Τούτων τὸ μὲν ἐν κείτῃ ἐπὶ τοῦ στήθους, τὸ δὲ ἕτερον ἐπὶ τῶν νῶτων· τὸ τελευταῖον εἶνε ἀόφθαλμον. Τὸ τέρας δὲν ἐζήσεν, ἡ τεκοῦσα ὅμως ἀπολαύει καλλίστης υγιείας.

* * * Ὁ τηλεγράφος θέλει ἐπὶ τέλους· εἰσάχθη εἰς τὴν Κίνα μετὰ τοῦ Σαγγαῖ καὶ Τιεντοῖν.